

Et *mindretal* i udvalget (SF og EL) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med det stillede ændringsforslag.

SF's medlem af udvalget kan ikke støtte lovforslaget i dets foreliggende form og har derfor stillet et ændringsforslag for derved at formindske risikoen for at tilsidesætte det formål, lovforslaget har, nemlig forbedring af behandlingen af unge, der begår alvorlig kriminalitet.

Det er SF's opfattelse, at der er brug for at forbedre mulighederne for at behandle unge, der har begået kriminalitet. Straffelovens § 49, stk. 2, og betinget dom med vilkår kan i princippet opfylde dette ved et bedre samarbejde mellem bl.a. Kriminalforsorgen og de sociale myndigheder.

Den foreslåede bestemmelse i § 74 a giver domstolen mulighed for i højere grad at få medbestemmelse ved udformningen af den behandling, den unge har brug for, hvilket SF i visse situationer mener kan være en fordel.

Hovedproblemet for SF er, at den periode, unge kan risikere at sidde i en sikret institution, er alt for lang. Sikrede afdelinger er indrettet til kortvarige ophold. Der er således ikke etableret mulighed for, at indsatte kan påbegynde eller fortsætte et uddannelsesforløb, hvis de skal opholde sig i den sikrede afdeling i en længere periode. Dertil kommer, at der er en nærliggende risiko for kassetænkning fra kommunernes side – en tænkning, man allerede oplever nu: Der er i dag eksempler på, at unge ikke kan få tilbudt det optimale forløb efter straffelovens § 49, stk. 2, fordi kommunerne foretrækker, at Kriminalforsorgen anvender egne pensioner, da de er gratis for kommunerne. En anden bekymring er, at det kommunale tilbud ikke er et brugbart tilbud for den unge – med den konsekvens, at den unge reagerer u hensigtsmæssigt herpå og derfor skal vende tilbage til den sikrede institution.

I et svar på et spørgsmål om konklusionerne i Claes Levins undersøgelse fra Sverige fremhæver justitsministeren bl.a., at Levin peger på den tidsbestemte og tilfældige opholdstid, det uklare mål med anbringelsen, mangel på behandling inden for anstalten samt behandlingsmodstand fra de unges side. Der henvises til L 210 – bilag 24.

Efter SF's opfattelse er det netop disse elementer, der genfindes i lovforslaget. Den unge kan risikere at sidde på en sikret afdeling flere

måneder før domsafsigelsen og herefter i op til et år efter. Det vil sige, at perioden kan risikere at blive præcis lige så lang som for de unge, der er beskrevet i Levins undersøgelse, og på samme »tidsbestemte« måde. En overflytning fra den sikrede afdeling forudsætter enten, at der er en institutionsplads, der kan rumme den unge, eller at den unge opfører sig, så man mener, vedkommende kan rummes i åbent regi – en vurdering, der træffes administrativt og på baggrund af skøn. Det kan således også i den nye sanktionsform opleves som et ganske uklart mål for den unge, hvad der skal ske, før den pågældende bliver overflyttet, jf. bemærkningerne om den forventede formulering af dommen: »indtil ... måneder«.

Det er ikke umiddelbart indlysende, hvordan en behandling skal kunne gives målrettet mod en ung efter dom, når man tænker på, hvor mange forskellige unge en sikret afdeling skal kunne rumme. Der henvises i den forbindelse til svaret på spørgsmål nr. 41, hvoraf det fremgår, at der ikke har været reelle overvejelser om dette problem, jf. L 210 – bilag 24.

Det er vigtigt for SF, at der etableres brugbare behandlingstilbud til unge, der har begået alvorlig kriminalitet. Det er tilsvarende vigtigt, at den kontakt, de unge måske har fået med en ansat i den sikrede afdeling, kan udnyttes positivt.

SF er derfor ikke afvisende over for, at den unge dømmes til at blive i den sikrede afdeling i en helt kort periode før overflytning til en institution i åbent regi for herved at kunne skabe en fornuftig overgangsperiode. Derfor har SF foreslået, at der maksimalt kan idømmes et ophold på indtil 2 måneder i en sikret afdeling.

I den forbindelse skal SF fremhæve, at den unge ikke sjældent har opholdt sig i den sikrede afdeling før domsafsigelsen, hvor afklaring af, hvad der skal ske efter domsafsigelsen, burde være foretaget. Fremhæves skal det også, at der er tale om en sanktion, der skal kunne gives til unge, der har begået en kriminel handling, der under andre omstændigheder ville have givet ned til 30 dages fængsel. Efter SF's opfattelse burde der i langt højere grad være inddraget overvejelser om proportionalitet.

Enhedslistens medlem af udvalget finder, at det reelt er et problem, at en lille gruppe af unge begår alvorlig kriminalitet. Der foreligger imidlertid ikke nogen seriøse undersøgelser, som do-